

НИКОЛА ВУЈЧИЋ / РАСУТИ ЗВУК
ДИСОВА НАГРАДА

46.
ДИСОВО ПРОЛЕЋЕ

Библиотека
КЊИГА ГОСТА
35.

Издавач
ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА
„ВЛАДИСЛАВ ПЕТКОВИЋ ДИС“
Чачак

Уредник
Даница ОТАШЕВИЋ

Поговор
Михајло ПАНТИЋ

Илустрација на корицама
Рене Магрит: Личне драгоцености

НИКОЛА ВУЈЧИЋ

РАСУТИ ЗВУК

изабране старе и нове песме

Чачак, 2009.

ПИСАЊЕ / ЧИТАЊЕ

писање зауставља језик, застајем
негде / овде.

ход у почетку усмерен је према столу,
ствари се не мичу – са рубова ишчезава звук,
језик се миче – миц-по-миц у даљину.
у то доба дана / данас поподне ја сам
оно што говорим.

положај мога тела је као положај воде,
прекидају ме и нећу довршити своју руку коју
управо испружам и разгранавам у прсте.
ствари су пуне речи / свет нема већу тежину од језика.
сад гледам оно што излази из моје оловке:
недеља је мртав дан / гасим прекидач и сањам недељу.
скупљам се, овако, у нешто округло и тешко

као олово,

али оловно срце моје оловке снизује своју висину:
звук се игра са пиштаљком, пена се игра са ружама,
шума се игра са временом, у шуми расту столице,
дунав гура воду у море...

писање је осушени језик који подижем гласом.
језик се суши, речи шуште као кошуљице
кад их скидам са ствари
да бих рекао шта ту пише.

I

ХРПЕ ГОВОРА

Јудине руке перу слова. ево њега!
сређује језик! свила шушка у мраку.
знам једну реч али је нећу изговорити јер бих га
издао.
речи пливају на све стране: около, око мене, клизи
површина – празнина пуна „не знам чега”.
оловку пре свега!
оловку пуну безбројних полазака!
линијама да се успнем горе
где се може говорити са две речи.
мој језик је то што видим:
дрхти дан од изговора
јер говорим оно што нестаје,
пишем.
пишем и ускоро се у реченици јавља усклик –
кознакуд! кознакуд! отићи ћеш и живећеш од
сличности.
моје лице је забринуто лице Михаила. ево ме!
вичем и
машем рукама као лептир над травом.
бог је сишао.
шта ћу са богом?
боже, шта ћу са тобом?
однећу те далеко!
бацићу те у воду
да те сви виде.

ПОДЕЉЕНА ВЕЧЕРА

вечера коју сам поделио
са непознатим гостом
ослободила ме страха

поделити хлеб
као и мрак
треба имати храбрости

у непознатом граду
спавајући на постељи од трске
слушао сам необичне приче
случајног пролазника

вода коју сам после испијао
била је тамна и дубока

сва снага коју поседујем
из оног је доба

У ВОДИ

само сам у води леп и сигуран сам
да сам то ја

све ствари су у води лепе
иако не знају

видео сам једном девојку
како се утапа
мислим да је и њена смрт била лепа
као и она

она је сад дубоко у води
и мом сећању
да је нико не може пронаћи

кад сам над водом
она пружа руку
и призива ме гласно

РУКОПИС

пишући ову песму нагло сам изменио
рукопис

прогони ме лик из огледала
угледан једне ноћи

зажелео сам да га опишем

заспим над папиром
смишљам крађу речи
из наученог говора

моје тело припада тами
суженој зеници иза замагљеног стакла

даљину између мене
и непознатог лика
даноноћно преваљујем
уз пут све заборављајући

РЕТОРИЧКО ПИТАЊЕ

*Хтео је баш да ме излуди
онај ко је савијао
латице ове руже.*

А. Фет

мале речи као ситнице у кутији
роса кад порани навече: скупе су шуме.
немам довољно новца ни година.
годови нагризају кору:
на крају лета почетак је земље,
киша измишља рупице и слива се.
како се успављујем: гледам горе
да ништа не видим.
стид је студен
лишће је ватра
смех је талас
зима је сиромаштво
: „јао мени! где ли ћу
кад дође зима цвеће брати”*

* Хелдерлин: из песме „Средина живота”

ОПИС СНЕГА

ту нема снега: ту више није могућ опис
снега.

ту је све друго: све црно и црње.
травке се нагињу да га сакрију.

ко је измислио покривач?
ко је испио зимску воду?

узастопна светлост.

РЕЧЕНИЦЕ, РЕЗОВИ

не, ништа се не види.
лавеж пса одбија се од мог тела.
једем јабуку.
ватра прелази са шибице на папир.
зидари су оставили танке зидове.
зује пчеле над теглом меда.
зевају звери: показују зубе.
пре појаве копна леђа китова су била
највећа острва.
лаж се раширила из првих насеља.
кровови су преврнуте лађе.
Атилина коњица лебди небом.
уситњава се Земља и ми се уситњавамо.
што је ситно то се слабо види.
не, ништа се не види.

– Видео сам те! – кликће Бог.

али ја му не верујем.

ВИЛИН КОЊИЦ

баш је вилин коњиц
пролепршао.
с њим бих да се изједначим:
све послове данас да обавим.

* * *

хм! зима је скупоћа
од ње ће једног дана настати
вода коју ће развлачити по градовима.

сви чезну за водом и не знају
да је европа постала копно кад је
атлантида потонула

(ваздух)

имам.
већ сам и изгубио.
јер сам снажан,
устајем из валова.

о, свеносећи ветре што чистиш моје
двориште
држећи се руком за стабло крушке,
да ли да и ја
одувам пепео и прхнем

у празнину?

СТВАРИ СУ ПУНЕ РЕЧИ

ушао сам у

аутобус.

под тежином говора пукле су гуме. дошли су мајстори

и поправили ту реч која ме је одвезла

до куће.

ОПИС

тишина је птица коју хватам на улици.
гле! у гранама се мешкољи
и доле,
пада.
хватају је очима.
дуго се говорило о томе
да је плашива и да се не да
описати.

ПОСЛЕПОДНЕ

цртам коња у трку, његова грива
носи све, као ветар. (сад је она фијук ветра.)
ево коња, као да је простор – скупља све
у ноге и гриву.
цртам коња који ће сигурно претрчати ту даљину
и после се претворити у фрктање,
издужити у млазеве сапе из ноздрва.

*(звук авиона потреса град. куће се нагло деле на собе.
соба излази у собу. једна завеса се нагнула кроз прозор:
нагнула сам се и ветар ме чешља као гриву!)*

то је мој Јабучило! његови скокови су таласи!
таласи су бржи од мојих речи које га шибају по
сапима.
ах, коњ у скоку је мост од гласа и ветра,
његово тело је наборано од дисања,
његов врат је срп који сече ваздух!
ево коња који оре белину! то је моје путовање.
прхнуо сам као птица на врх стабла: стабло је
природни
остатак висине на коју се могу попети.
и гледам:

ТАМНА МЕСТА

и заиста:

дубља места су тамнија

заstraшује ме врч својим

тамним дном

собе су обичне коцке мрака

улице су црни конци разапети по граду

а ево како се вода

тога ослобађа:

она јури кроз тамне цеви

ка светлости и шуму

у купатилима

ЗАТВАРАЊЕ ВРАТА

то гледати!

али ја затварам врата али ја затварам врата

P.S.

хомер је затварање врата описао у четири стиха.
исто колико и смрт хекторову.

(ВРАТА)

од стабла ћу направити врата. покуцаћу.
отворићу их: добар дан!
они ће одлетети у висине,
говорећи, одозго, падаће.
ужаснут спорошћу – заспаћу: отићи ћу
далеко, остарићу.
вратићу се као Телемах
истопићу се као снег у води, ујутро
истрчаћу из мрака у шуму,
где се најбрже расте.
донећу стабло. направићу врата.
покуцаћу. отворићу их.
ући ћу.

ЛЕТО 1987.

док сам се окренуо, то што сам хтео
описати – изгубило се.

и управо о томе недостатку брзине хтео сам
да пишем. међутим, гле! појавила се
једна жена са дететом чији плач је
рушио људе на улици. улицу су све више
затварале куће, улица је све више
постајала пећина, сенке су се збијале на зидове
и сви су учили говорити.

(ПИСАЊЕ)

то што могу описати није ми потребно.
то што описујем није моје.
то што се помоћу глагола пење
пење се али је још далеко од мене
то што ћу описати: „аутомобил јури улицом и скреће
удесно” потпуно је стварно јер га сви гледају.
то што ћу написати: „усправно. није се пробудила.
саткана од погледа...” и после
прочитати, мочвара је у коју све дубље тонем.
то што говорим исто је мада ми се све не догађа.
чувам руке, руке пуне додира и брзине, то од чега
желим почети, зар
овако.

(чисти́лиште)

то је непрестано опасивање црног
квадрата и белине у њему која жели
постати кружница или
уста која ће ми нешта
пришаптати

ЈУТРО

тек кад сам се пробудио, рекао сам:
треба ли да будем исти
или бар сличан ономе из сна: јахачу или
коњу брзом. у те три секунде
скупивши снагу на брисаном простору
нико ме није видео. само се
мој дах ледио у леденице,
била је то светлост која је
прескакала зидове и тињала негде
у очима.
јурећи из празнине у празнину
трчећи од свега у ништа из пара у
непар, потрошио сам време. уживао сам
у тако великом простору и таласима.
онај који то воли од пене је! он своме телу
виче: брже! брже!
наизменично постајући глас и ваздух.

СВАКОДНЕВНЕ РУШЕВИНЕ

пуно звука као грамофонска плоча
цело јутро је у брзини
дивна глума пуна вриска
деца у огледалима као лијане припијена
уз висину
осећају недостатак искуства
љушти се шум са ствари
шкрипе свакодневне рушевине

или је то неко
у малом тесном атељеу
нехотично
просуо боје

БЕЛО

бело! шта ћу са белим? бело би хтело да буде бело али мој поглед га прља. та бела мрља! једу је са свију страна. секу је речи. пред реченицом клечи, заустављено у смеху. бело испало из точкова нечије брзине, скупља се у глас детета. бело што не зна шта ће јер би хтело да научи све речи.

ЧИСТИЛИШТЕ

1.

ушао сам у чистилицште: у собу мању од уста и
оставио себе у смоли. нешто сам говорио. ах,
какав је страх кад се будим и слушаам кукурикање
петла у проклетој авлији!
као да сам на саслушању: још се нисам ослободио
себе
а већ расправљам о другима.

2.

у музеју, гледам: своје ципеле. волим тај шум даљине,
то је праживотиња коју је тешко нацртати – тај дах
из дубине
без коначног облика, то што живи само од погледа
и само
на себе мисли – трчи на своје место.

тамо је прошлост, остављена као сандале
пред вратима, рече ми она језиком сувим тако да је
шуштала
као трска.

помислио сам на нешто далеко
и остарео као малина у подне.

3.

гледај! доукли су воду ту огромну прозирну
крлетку!
и још је викала:
док сам се опраштала и опирала и ја сам плакала.
кад сам ушла у град чула сам речи пуне
годишњих доба.
управо сам срела једну жену која је певала:
„док нисам гледала огледала нисам за себе знала!
док сам читала време сам из речи краља!”

и ја сам бука! само неке речи су моје речи!
зато их понављам. да бих била слика.

4.

стигао сам, пред почетак дана. и тако мален стајох
док се град бранио торњевима и тргом, тамо
где сам желео бити била су огледала. „сестре оног
што сија”, негде сам прочитао и веровао сам у то.
Све се таласало као да плове аргонаутске лађе.
у градском возилу неко ме је упитао: мислиш ли
да возачи чезну за смрћу?
плашила ме та реченица као рука испружена
према купинама пуним ситних очију.

не, рекао сам, ми сада оно што изговарамо можемо
додирнути и рукама!

СЕЋАЊЕ НА РЕЧЕНИЦУ

а онда: низ ходнике и степеништа – чека ме тамо!
у недовршеној згради пуној људи (који говоре,
говоре, говоре)

у гомили један пева: о водо, ти си дубока јер
стојиш на вршцима прстију!

„само су ми остала уста” каже једна жена у лифту
који од брзине прави празнину клизаву попут
коцке леда. гледам: од просутог звука праве
аутомобил.*

свако има своју равницу којом трчи.

онда је неко рекао: волим тај рељеф, залеђени шум
на гробљу речи!

говорећи прелазим из једне реченице у другу у
већи текст.

* ноћ је велики пашњак на којем пасу
аутомобили, та недужна новорођенчад.
увек су на рубу речи,
ишчезавају у даљини као киша
у прашини.

ГОВОР

говор је успомена. причам о бициклу који
јури као ветар. окрећу се његови точкови кроз
реченице. разгрћем ваздух и дишем. ја нисам ја.
ја сам хрпа речи! кад ме изговориш – ту сам. јурим
као црта низ папир. брз као вода. брз / модар
од ударца погледа.

наочиглед свих, оно што сам сањао
ухватио сам речима. али то траје само док
изговарам.

изговарам то што расте.

претварам речи у ствари / ствари у речи.

ја сам тај размак између речи и ствари.

ја сам чисти глас.

БУКА

говорим. сигуран сам да су то праве речи али
оне нису сигурне и оклевају. пуне се и празне
као кад дете премеће ствар из руке у
руку. прекрива ме бука. буком против буке!*
бука мотора

какве иначе носе речи у својим позлаћеним
кабинама.

чујем крике док речи рањавају ствари.

улећем у разговор али то је већ

хала пуна турбина у које се улива светлост.

остао сам сâм. ствари су се заклањале

својим именима.

говорим

неразумљивост буја – крда речи трчала су у

бескрај. сад је све црно –

изгубљено време или старост

шћућурена под сводовима цркава.

одједном сам видео све.

свака реч је куповала своју тишину.

говорио сам

велико пространство делило се брзином помицања

мојих усана.

* тога јутра

зауставио сам се

да певам:

град се увукао у звук

небодер ждере висину

улица је запети лук
претворио сам се у брзину

ветар је витез самоће
говори са свима и ни са ким
речи се кроје – како хоће
модре и празне као дим

постаћу стуб или рукавица
већ је поподне дан је стара
посуда црна црта – улица
своју празнину одмара

у мојој соби – тишини
хиљаду речи чува време
док спава у близини
завеса дрхти од треме

(ЗАБЕСА)

гледам је: без коначног облика, завукла се у
наборе сопствених речи.
и дан-и-ноћ са људима – на необичној земљи у
необичним разговорима.
треперећи / трепћући као победник над светлошћу –
заронила је у своју
несрећу: дугу-згужвану сенку / попут масивног
лептира раствореног у крила.
зар су то куполе светлости?

жути се тако да немам речи које би то
жуто зауставиле.

ПОГЛЕД НА ИСТО

једна реченица расте, ту негде, у папирима.
јесам је изговарала. јесам је слушала.
и гледала!

шта ти говорим? па види је! заледила се као дах
на прозору. сања ме у свом белом трбуху.
сече је светлост.

о, видиш, никола, рекла је, кад говорим,
осећам се као да сам на великом точку који ме
уздиже и гњечи.

СВАКОДНЕВНИ РАЗГОВОР

сад је та множина једна животиња. олињала у
свакодневном разговору, сунча се. њене очи су
дубоке црне рупе а руке бели
порушени стубови. шта је кријумчарила у говору?
своје лице!

али ипак,
испијајући погледе, глава јој се скотрљала у чашу.
створена одједном, као невреме, доживела је своју
дебелу старост.

* * *

јабука стрпљиво зри
моје пребрзе речи руше је.
видим безбројне слике у котрљању: то је
скулптура бога!
креће се тако брзо да излази
из своје речи
и губи значење.
остају само одједи
као куцање сата
у празној соби.

* * *

једном сам гледао ружу у врту.
покушавао сам одржати њен јутарњи мирис
описујући је.
описао сам латице и добио огромну ружу.
описивао сам је све док мирис није избио из крша
речи.
али, шта је та ружа? ах, каква је то ружа!
свака реч ју је чинила старијом.

НЕСАНИЦЕ

ударци у тамним дубинама, откуцаји – све је од речи.

дан ми је све дао, припадам ономе који ме слуша.

али светлост је гладна и сенкама убија.

речи секу оно што нам се дешава.

хајде да од комада празнине саставимо велико огледало.

*

трошим много речи да бих добио какав-такав предмет.

сличан усамљеној светиљци у ноћи, гледам окол.

а онда, неизбежно – зашто? дугачко као

степениште

које нагло продужавам корацима.

РЕПЛИКЕ

1.

нико не гледа за мном.
врата аутобуса су се склопила
као трепавице.

2.

зечеви су питоми од миловања. али, ипак
расту им ноге и уши.
мој длан – мало парче папира
претвара се у твоје лице, а прсти
у косу која вијори
у трку.

3.

да би постала разумљива
ружа се расцветала
а онда је поцрвенела,
од стида.

4.

изненада сам се нашао на рубу разговора,
у загрљају, дрхтећи непрестано, као светлост

на води.
ја сам иглица борова
пала на ципелу.
и сад – корачам,
водим бригу о брзини.

5.

радим у реченици.
то је каменолом!
правим ствари од рубова.
уливам им страх.

6.

господе, хвала! за овај дар
јер сам у бескрајним собама.
сад могу бацати удице и
ловити сјај на стварима.

II

ПРЕПОЗНАВАЊЕ

једном сам узео комад папира и
почео да пишем само једну реч –
празнина.

писао сам: *празнина, празнина, празнина* итд.
добијао сам осећај да све више тонем,
да ме та реч празни.

осећао сам сâмо дно, дрхтање
невидљиве жице празне љуштуре звука
и више није било никакве разлике између
мене и написане речи.

тихо сам се померао, мало-по-мало
био сам онај који пише и изговара
а празнина је сама себе препознавала.
проговоривши, заправо, био сам написана реч.

исписивао сам: *празнина, празнина*
и њен лик је растао као простор у цркви,
све друге речи губиле су се у њеним многобројним
угловима. одвајала се од свега и муњевито
ширила своје почетке.

бескрајно се удаљавала, мада сам је осећао
под прстима, мада сам је дотицао
вршком језика.

„казујући себе, губим се” говорио сам све тише
и постајао јèка белине папира.

* * *

реч је незадржива слика која хоће да искочи
из свог рама. спљоштена, брзо
исцури у реченицу: бог одгађа оно што је преблизу.
али, ја већ у влажном сјају траве
осећам радост беличастосребрнасту
са гљивица на црном пању пуном љубичастих
лишајева.

у праву је Пенти Сарикоски који ми рече:
*никад нема довољно речи,
морају се тражити сваки дан.*

* * *

носим те, попут таласа, из једне
у другу слику, све до прага,
олтара, да тамо закорачиш у тишину.
сад видим само твоју косу како вијори
и како је мрак једе, и
видим благи отисак твојих љубичастих уста, отуда –
тек назначава те крик.
као што мишији цијук гризе моју уснулоост тако и
вода нагриза лед од кога дрхтим, и моје име и
имена сва скоро ништа не значе.
у згрченим траговима стопала тражим те,
одозго, са осетљивим пужастим очима које оно што
погледају увуку у свој мрак.
као кад се капљице крви повуку у своје мале ране.

ЖИВОТ

сад и то још мало што остало је
смањује се
и склања.
светлост је потомак изгарања.
од речи су јаче ствари, посебно
пустош међу њима.
јер после сваког праска настаје мук
и сваки отвор постаје око,
поглед-одсјај – жалац заринут у даљину.
белина је курва! флертује са ситницама,
а ситнице су темељ света. та мала
зрнца, честице брзе на језику
парају своје плавичасте порубе.
цео живот ми прође
слушајући их.

СТОПЕ

прашина, заокупљена својим формама прекривања (и предсказивања) и памћења облика – кад се баци тело у њен плићак. прегажена, плодна, понаша се као огледало, као лице обрасло борама. користи се временом иако јој време није потребно. обухваћена умирањем, заустављена – вришти! на сунцу, памти земљу. умара је распрострањеност. спремачица сећања! патетично платно! чува већ освојено, не напушта је стрпљивост. терет скраме! са својим помоћницима крпи сложене површине. ту не помаже ни проветравање. слична / мумифицирана, клинасто се забија у невиђено и недодрљиво. овална / набрекла дуго изговара своје име. сажалева ме (да ли лепе ствари носе и лепа имена?) то говори много уста: супротстављам се опису, супротстављам се самом себи јер су ми остале само стопе и сенка сјежена на зиду.

СОБА

бог је био брз у стварању света. у сваку реч, као у посуду, ставио је по неку ствар, негде и две-три, негде нешта сувишно, негде крупно да друго заклања. негде је нешта сакрио (тако и ја кријем новац, у фиоку, међу папире). рекао је: учи, привикавај се на другачије. привикавај се на себе. све што ћеш достићи није веће од ширине крилца мушице и јасније од њеног зуја.

* * *

тамномодро упија друге боје и хвали се, али то је
краткотрајна радост јер постаје празно као шпиља
која има
смрзнуту утробу, напету и осетљиву на сваки глас, на
сваки
додир. јер њени мир је шупљина уста. осећам да је она
део мене, да лако може изговорити моје име.
кад говорим – пењем се и старим; сад већ млохавим
мишићима
претрчавам тај затегнути простор.
запљуснуо ме је сан. сан је креч, бели се у ноћи,
прелива се у неколико речи у други простор –
тањи се и
ишчезава.
уситњава се. одмерава своју количину у дрхтају
казаљки
које стежу око мене круг.

* * *

само поправљам. чудан је то приказ – нагнут-
нервозан-у-журби!
дрхтавим рукама хватам брзину. далеко – немогуће.
изван
домашаја речи и покрета. а заправо, то се никог и
не тиче.
напорно пратим замор ствари, мале смрти
(свакодневно умирање),
спорост до досаде. бесконачни су разлози оправдања
за сваку реч, рецимо за реч ружа – да је јача
од саме *руже*
која брзо свене у свом мирису и боји
и смалакса у телу.
само поправљам, то што могу
као што грана поправља свој врх растом
ширећи листове, као што боја поправља другу боју
и свако јутро учим да говорим,
свако јутро учим да гледам –
како светлост, раширивши ноге,
нагнута,
нага, пије воду.

ИЗ ДАЉИНЕ

био сам стрелица заоштрена која се пробија кроз те
твоје тврде уши, а сад сам само поглед, замућена
слика која
дрхтањем набраја своја имена.
у чију сам се зеницу сада зарио?
чувај ме као сваку успомену,
буди огледало: кад пред тобом станем да се одмах
видим.
говори као цвеће, а не као коприва
да пецкаш.
научи да волиш даљину,
гледај кроз прозор.

РАСУТИ ЗВУК

па, још боље кад је већ тако, кад је већ уткан у моје биће. извлачићу га речима, параћу га како се пара платно, кончиће ћу мотати у клупко. то привиђење које виче: николааа! о николааа! напојено и надуто, мој је сурови ученик уваљен у утробу. удављен у месу и црвенилу, враћа се у себе споро. попут пене увире, прскајући околу живу светлост, а она тамни под својим теретом. а тек да уђем унутра, да осетим голо-крваво месо и мрдање костију које ме одводи у даљину, никад се не бих окренуо. знам га ко злу пару! зближили смо се, оцртавам се попут сенке, присиљен да говорим у том мноштву, да речи препознајем гледајући околу, вадећи их и слажући у хербаријуму, гледајући без престанка! дивећи се свему око себе, дивећи се богу како је мудро поделио имена; срамећи се своје брзоплетости. замрсујући се у сећања осећам да се у мојим устима сваки глас урушава у сопствени пепео. попут грудве снега која се у котрљању удвостручује, али у мојим шакама – брзо се топи. шта ћу од те тишине исклесати? шта ћу са тог руба угледати? вртоглавицу велике дубине! или злаћани одсјај ужљебљен, подношљив, иако напрснуо; све његово богатство је да га можеш гледати али не можеш описати. заплъуснуо ме је шапатам, потом прстима, мислећи да је још нешта преостало у том размаку.

расут звук се борао у лелујању и стварао шум.
превише пепела! разрушене реченице!
кад се дан разбистри свака ствар дебља не би ли
произвела већи звук. примиче се
и вртложи у том премалом простору.
бити што мањи, ситнији! помислио сам у том
тренутку,
тако ситан да нема речи која би ме могла
открити.

УЗЕО САМ

од свега помало, тако да цури између прстију,
да се доле, у хрпицама скупи и пренесе даље. да се
као пена заустави тачно на рубу, у судару са ваздухом,
и да ономе,
нагнутом, побеле брчићи, да бризне у плач, и да каже:
то је мој живот, длочица у репу.
ту, међутим, међу згомиланим сандуцима,
саплитао сам се, понављао се у њихајима,
у клизавим покретима.
просијавале су
модрице на лактовима. е, па бићу наклоњен онима
који трпе све,
они су само одломци онога што расте.
„угледајући се на Лота, а не на његову жену”
видео сам чија мати црну вуну преде
и где зека
пије воду, смлачену / плавичасту. језерила се,
вртложила се њена
утроба. хировита, изжљебљена / просута, могла је да
однесе све.
и сад покушава, док ти шапућем, да савлада ову
црту
која нас дели.

ЛОВ

глагол *трчати* често се користи
у парењу времена и простора.
кад једно
тоне у друго.
кад време важе простор.
кад год хоћу да постанем множина
(хиљаду руку, хиљаду ногу),
трчећи, тако, кроз једну реч
до њене потпуне белине.

ПРИЧА

ловци. ево их, пред сумрак излазе из шуме
и спуштају се стрмим зараслим путељцима
до нас, да нас поробе својим причама.
уз псећи лавез који таласа траву,
једино деца трче им у сусрет, брза као зечеви,
неопрезна у плашљивости.
губе снагу у радости.
а ми, у модрицама и ранама, скупљени у
сопствено месо, дахћемо. док су се речи заплитале,
спасавао се живот. још мало да смо
причекали сâм говор би нас усмртио. иако смо
у сродству с њима, тим ловцима
који све о нама знају.

* * *

тишина. трпим тупе ударце увучен у себе
као вода у дубину. али, тишина се ломи
да би се растеретила и постаје
оно што показујем. показује оно што мачка
умиљата, затворених очију, испреде, а онда,
протегнувши своја гипка леђа, однесе
у ћошак собе где склупчана поврати своје тело.
тишина, храни ме, да бих и сам постао
тишина.

ДОЗИВАЊЕ

земља. ова у шаци коју загледам, нечија је
стопа још покретљива, гоњена.
полувлажна, упија све моје додире и постаје
моја. ја сам та прегршт из које
израста коса и промаља се глава и
глас тежак, промукао од дозивања, и
очи вреле-црвене од заморних погледа, и
уста која отварају овај рељеф претварајући га
у блато које је говор земље.

* * *

звук. знак који удише и пуни
своју нутрину и уздише док се уздиже
да би га боље чули. а све је, заправо,
обичан ударац шаке по столу, праћен
ћутањем, можда највећим језиком међу
свим језицима. можда је у њему, баш
можда у њему! као у најтврђој стени
затворен тај једини мој (можда заправо и ја)
који се свега сећа, звук.

* * *

вода. слика која сама себе разноси
и о томе пева седећи на камену, обучена
а гола и огледа се у свом имену,
огледалцу сјактавом и диже се у простор
истргнут, сличан лицу, пуном очију.
али, снажним завеслајима напустио сам
тај гваш, заплашен благим погледом
који се таласао као вода.

ОПИС ГРАДА

коначно, описао сам град:
хиљаду година старе речи
послагао сам као коцке.
то је град!
вода ће описати сва његова празна места,
камен ће описати старост која одолева искушењима,
ваздух ће описати куће које астматично дишу,
ватра ће описати пролеће у коме киша пева на
степеништу.

*

ако сам и описао град, никада нећу моћи јабуку:
време бежи у јабуку, пет месеци је побегло у јабуку,
јабука расте као мали црвени балон.
сад је јабука на столу / сад је отворила уста
а столица-старица, у углу, мешкољи се,
њен наслоњач мисли да је стабло у шуми.

*

ту је и једна чаша.
а реч *чаша* је празна као чаша
и дугачак сто бори се са њеном
малом празнином.

ГРАД

град. реч која би све да зна и шири се
као болест кроз ране. о чему ћућоре оне тамо зграде
својим четвртастим устима док пролазим парком а
ветар
запетљан у крошње стреса милионе капљица оштрих,
као убоди иглом?
из даљине, наранчесто-округао дечачић трчи улицом
заљубљен у прозирност дана.
уз зид усидрени контејнер јаким смрадом
мами мачке и псе.
и онда, одједном, као плусак – све се чује,
али то нико не зна слушати.
загледан у сјај који ме чини видљивим, питам се:
зашто сам и ја твоја брига?

зар то није слика која жуди за описом?!

ПУТ

брз. уплахирен од заорава. али ја
морам да останем и да објашњавам: пут
пун једа једе даљину, пут у нечију утробу.
већ је ноћ, огромна количина времена.
светлост се од страха скупља у мраку. слеђену,
стружем је, и јао! добијам живе комаде живота
са сукрвицом по рубовима, и пејсаж кога
пара глас, мрежаст са оно мало ствари
у себи које ће, опет, о зар опет?
оставити неко, ко је брз.

* * *

казна. реч изговорена на брзину,
да би утврдила своје ћутање. мутна слика.
иконостас пред којим клечим и удишем, све
што је на том огледалу оживело. и губим се
међу речима, изговорен склизнем попут
сузе, низ лице, у прашину која је казна.

ПРЕД ИЗЛОГОМ

лет. линија која је већ прошлост,
растворена у тишини, убијена у разговору.
име потврђује ствар. оно што светли
загледано је у себе. око отворено. опис
којег не могу обухватити речи.
ушао сам у улицицу и десно, према тргу,
застао пред излогом. као да сам ушао у
нечија уста, брбљива, распадао сам се
у реченици дугој као лет.

КУЋА

рђа. рђа на рези врата која отварам
након толико година да су се она већ
стврднула и постала успомена. рђа, ледена,
круни се и оштрим ситним опиљцима забада се
у шаку. рђа, слепа као кртица проровала је
и истањила овај размак између две речи.
рђа која је и сам језик зарђала,
тако да сам остао нем.

ПРОЗОР

није то разбокорена расправа која ће
истрошити све наше речи,
већ је то отврдела
тврдоглавост сјаја са дна
бунара. далека тачка
која је наш једини
прозор.

УСАМЉЕНИ ЗВУК

толико ме има да ме речи не могу понети. расут
у огледалу. заустављен на рубовима. у топоту
немирног стада. тај круг кретања претвара се у
зупчаник да би ухватио било какво значење.
камење се котрља – јѝка сече понор.
звук је превођење. ствари су закопане у звук.
звук је постеља. звук је дете додира. звук рађа ствар.
звук је мајка.
завртео сам новчић на столу. сад слушам његов зуј
и гледам како скида безбројне ваздушне кошуљице
да би опет постао новчић.
боже, зашто нисам тако брз?
брз до ишчезнућа.

III

У РАЗГОВОРУ

Речи су прозори. Док он прича
ја гледам – баш то.

У уличној вреви носи нас звук корака –
као да свако бира свој гроб, као да се време
стврдноло у зид пред којим смо стали.

Знаш, каже ми он, све што је на овом свету ситно,
настало је од суза. Овај каменчић, видиш га,
моја је суза.

Баш то гледајући, у затрпаном звуку,
личио је на врапчића који чепрка по прашини
ширећи простор, да би лакше одлетео.

ИЗ ДЕТИЊСТВА

Далеко је стабло крушке о којој бих ти најрадије говорио. Храпава, накомстрешена опна хладноће од удараца сада има другачији дуборез.
О, како сам био сићушан у том дворишту.
Трошио сам се као сјај на ствари, успут гледајући, приближавајући се прозирности. Да ми речи све знају! кликтао сам у скровишту склопљених дланова.
Терету мој, да ли ћу те моћи вући?
У сусрету стреловитом, видео сам, да је све већ било просуто у боје које су се бокориле.
(Боже, кад си стварао, да ли си се и замарао?)
И да је то, где сам сада, празна посуда коју мери тишина. Да сам као трун у оку јер сваки опис ме претвара у кривца.
Да је свет створен према овој слици коју гледам, био бих невидљив. Или, можда бих био само зуј, огребан од додира
у тежњи да постанем реч која би ме наговарала на нешто танко као лед, попуцао у сопствене оштрице.
Старио сам да бих ти ово рекао, попут ватре која је претворила оно стабло у пепео који се, хватајући даљину, распепелио.

ЋУТАЊЕ

Под ватром, под њеним
ногама хитрим,
више и нема времена.

Спепељене гранчице
своју душу
предале су светлости.

Тако сам се и ја сурвао
у дубину,
у студену тишину
и њене празне
речи.

У СОБИ

Као да је уплашена, у њој се тишина
помутила. Тешка од речи, од шкрипе
дотрајалих врата, од уљеза. Шири
своје углове, а мене уситњава, да станем
у зрнце прашине. У пукотину очију, из зида.
Да се као шапнута реч заплетем
у опис који ће да зажари нечија уста.
И онда, из сажаљења,
погледом да ме склони, у простор
мекши од ветра.
Али, и то је доста.
Тако бити.

ТЕРЕТ

Не, речи не улепшавају, само звекћу,
сјаје се сличне срми и троше време, попут ђинђува
напрежу своје лукове пре пуцања у празно.
Не, речи не ослушкују, оне мисле да су старије
од свих нас и да као перје могу да урасту у
било које створење. У перје, да одлете, да се
не чује њихов тупи ударац. Слушај те речи, као
шушањ буба у бусењу, док их изговарају нечија сува,
испуцала уста.

А онда се једна забели као кост у
тишини, заглављена у грлу, као да је понела
превелики терет. И зашкрипали су њени ослонци,
заљуљали смо се у разговору – неко додаје,
неко одузима. Као да смо упали у муљ
подземне реке, у њено
велико ћутање.

ОГЛЕДАЛО

Између погледа настаје прича. Тишина је
развучена и светлост је глача, па се љеска.
Неко најсличнији мени, као да је мој брат близанац,
претворио се у мене. Тако сам ушао
кроз тај отвор, чак до дна, мерећи га.
Па, да! Прошао сам кроз стакло и лед,
кроз то видљиво до
невидљивог.

НЕДЕЉА, ПОПОДНЕ

атлантиду су потопили у језик!
наги ратници сместили су се на та места која је
језик
завезао. стâре ствари трон се сија!
лажни зуби слуга – огрлице су у реченицама.
црне градске куће и прозори окружени мувама на
месечини
чине мноштво животиња.
глагола су се уплашили атлантиђани! ситнији од
сваке именице
сад су хрпа слова / изморено племе.
у бујици звука који нас забавља у досадном,
сунчаном, недељном поподневу, даве се.

(НЕДЕЉА)

недеља, огромна као балон. прозирна (као да је све време недеља!) у чежњи за простором да ли ће се икада завршити?

недеља на све стране! то што нас окружује као бесконачна кружница / било је подне. сто је сишао у двориште испод стабла. брбљиве столице падале су у траву. (плакала сам у дубинама улица! у дубинама својих дланова носила сам језерце и златну рибицу!) говор је све плавио.*

тишина, између реченица, сићушна, неразмрсиве косе, мудрија је од оног што чујем: у прегласним речима

на прејакој светлости.

* рекла ми је: никола, очи су отворене ране.
слепљене, сударају се, ситне као пшенична зрна.
смех је платно на којем видим твоје лице.

ПРИСУСТВО

Недеља је дан када ништа не радим, не зато што је Бог тако рекао, већ зато што осећам непрекидно присуство понављања. Понављање је покораване и његова једноличност
испија ми снагу.

Испружио сам руке не би ли и мене неко подигао увис, и погледао моје забринуто лице.

Ту почињем да осећам време, не као старење, већ као обавезу да га са нечим испуним.

Да, гоњен судбином,

ево ме у недељи, спрженој и бледој, згрудваној да је могу добацити некоме другоме, па нека се он досађује. Нека се у њој понавља.

ПУТ КРОЗ ПОЉЕ

Пуцају суве гранчице. Дрхте влати
и празне љуске. Уплашене и забринуте као све
што је старо. И речи су сасушене,
зацељене су све ране. Остале су само красте
које сврбе. И по која масница,
плава, да упија поглед.
Ево, чичци вребају из прикрајка,
жељни даљине – можда ћеш их донети кући,
на чарапама. Стопу по стопу,
стопом у стопу, назад,
са ужитком, али и осећањем за меру,
постајући тако само нечег део.
Прескачући међе, набацано бусење
чију је висину прекрило крзно маховине и
гљиве отровнице, округле, са свих страна исте.
А из пањева искачу скакавци и бубе
у распуклу земљу која се
упиње да ми нешта каже.
Хвала ти на том труду! Ја само обрађујем
свој врт да бих живео од мириса ружа.

МОЛИТВА

Додирујући се. То пуни језик.
Дланови су моје небо. Неко ме зове.
Одјек ме односи и тако
мерим даљину. Далеко,
докле поглед допире. При малој
светлости, припијеној за капљице,
готово прозирне-дугуљасте које су
заиста моје сузе.

ПОГЛЕД

Гледам
како кап росе клизи по листу
да би видела
своју дубину,
а онда се дуго
и грчевито
држи за руб.
Да се не утопи
у ономе што је видела.

Разнесена – она је жртва
гледања
јер је и сама огледалце
или нечије око,
а може бити – и суза
која је једини сведок.

Можда је то
баш суза
оног који ово гледа.

ДВОРИШТЕ

Тамо, у углу, коприве, и до њих,
већ клонула, лепша од њих, ружа!
Уз срушену ограду. Сад је то њихов дом.
А иза, пут
и у даљини – путелци,
заплетени у траву.
Тушта и тма чичака!
Сдесна, и слева, трње
и оштре иглице накострешене драче.

Хајде, туда протрчи!
Баш сад! Након толико година.

Сад више није важно
да ли то заиста протрчавам ја
или неко ко ме
на то подсећа.

СТИХОВИ О ВИСИНИ

О, висино, где је твој врх? Висок, пропињем се
и још виши, гледам кроз твој отвор, незауостављив
раст,
док доле, припијен близином стопала, осећам како ме
светлост диже у сноп сенке. И неко ме носи у дубину
коју капцима затварам. Црну-црну-прецрну!

О, висино, једва видљива, у шуштавим пламеновима
ваздуха, скривена као гнездо, подижеш ме увис јер
изговарам речи које су у тебе узидане, о висино,
халапљива као жеђ песка. То је твоја слика!
Моје стопе су очи у прабини, упрте горе, у твоја
недра
сјајем застакљена.

О, висино, ти не говориш, већ само гледаш, јер си
стуб од светлости, украс ужљебљен у грчеве мојих
прстију. Стрепиш ли од страха да не исцуриш
кроз пукотине
и да те речи не разнесу кроз разговор и смех?

О, висино, где си ме спустила? Пред олтар?
У твоју близину, на руб мојих дланова?
Да у тишини шуштим као трска.

БЕЛИ МИТ (поезија Николе Вујчића)

Откад је света, песници певају о њему. Чине то на различите начине. Једни теже да свет обухвате речима и тако га потврде, други би да га порекну и том негацијом изнова уздигну, трећи хоће да га, радом сопствене имагинације, представе онако како га пре њих нико није видео, четврти би да изграде свет мимо света... и тако у недоглед, у онолико видова колико има настојања да се изрази сваки непоновљиви, индивидуални доживљај смрћу ограниченог постојања. Дакле, безброј. Има песника који, нарочито у модерним временима, од симболизма наовамо, предност дају тематизацији самог чина певања (поезија пева о поезији), а у новом добу, у којем је преовладао осећај исцрпљености стандардних песничких тема, и смањен притисак референцијалних зона на текст песме, поезија настоји да преиспита природу самог језика и, посебно, односа ознаке и означеног, речи и ствари, звука и предмета.

Никола Вујчић, почев од прве збирке стихова *Тајанствени стрелац* (1980), преко *Нових прилога за аутобиографију* (1983, 2008), *Дисања* (1988), *Чистилишта* (1994) и *Препознавања* (2002), до књига изабраних и нових песама *Звук тишине* (2008) и, сада, *Расути звук* (2009), доследно себи и властитом поетичком опредељењу, а без претераног обзирања на оно што се уобичајено назива историјском стварношћу, ствара песнички свет у којем је главни јунак не овако или онако схваћен лирски субјекат већ сам језик, сама реч, писање као такво. Песма је свакако један од традицијом установљених начина одређивања према свету, па је кроз историју књижевности могуће пратити како песници стално мисле најважнија, важна, мање важна и, ако има таквих, сасвим неважна питања људског живота – песник одувек стоји наспрам друштвено на-

метнутих или добровољно прихваћених интимних искушења о којима се песмом изјашњава, некада им подлежући, а некада успевајући да их певањем надрасте и превазиђе.

Јован Дучић сматрао је да је песник обавезан само битним појмовима, чији је ауторитет метафизички потврђен (Бог, љубав, смрт), Бранко Миљковић сањао је потпуно закључану, херметичну песму која чини сасвим посебну, језичку, стварност и затајује смисао, јер је поезија тајна таман колико и виша истина, а поједини српски песници потоњих времена, међу које свакако иде и Никола Вујчић, настојали су да референтно поље њихове поезије више не буде задато било каквим обликом друштвене наруцбе („шта историја, шта Каледонија”, узвикнуо је, одавно, Растко Петровић), већ су се, када је бесмисао овладао неопозиво и до краја, окренули простору у којем још можда има макар сенке (не)извесности неког дубљег смисла: језику самом. Тим окретањем поезије језику (језик не као средство обликовања света, већ као средиште света, као свет по себи, као улазак у друкчију стварност, као последњи одсеј изгубљене могућности да се „домахне трансценденталном” како би рекао Тонко Мароевић), утврђују се две неопозиве чињенице, једна од значаја за Николу Вујчића, друга од значаја за можда доминантан вид поезије текуће епохе. Неколико речи о тим чињеницама.

Уколико бисмо се у аналитичке сврхе играли поезије умногострученог превођења, у којем би на крају постало неважно на ком језику и у којој земљи је написан изворник, лако бисмо закључили како је Вујчићева поезија сасвим „чиста”, с тим да се појам „чиста” у датом случају не разумева као опозит од „прљава”, већ као знак одбијања да се у њу укључи било шта од спољашњих, темпоралних, просторних, идеологемских, „ангажованих” релација: „чиста”, дакле, у смислу усредсређености на поетску, а не на референцијалну језичку функцију. Једном ранијом приликом назвао сам је „феноменолошком”, имајући на уму важност појединих основних речи, са симболичким значењем, чију учесталост је лако уочити (вода, језик, дисање, град, звук) и које у песниковом опусу стоје као репер-

не тачке, као ослонци на којима се гради један прозачни, флуидни, надматеријални доживљај света. Важно је припоменути да је тај доживљај ослобођен очекиваног вишка лиричности (нешто слично поезији Васке Попе), и да се махом заснива на констатацији извесних увида (што се посебно истиче у насловима) и опису одговарајућих радњи (нарочито кретања, нервозног и узнемиреног освајања простора, уочавања веза између предмета и речи). Рекло би се да је у Вујчићевој поезији лиричност под трајним знаком питања, и да се одређена емотивна расположења распознају тек у присенцима, чиме сугестивност те поезије, гле, помало парадоксално расте: пренаглашеност емоција заправо онемогућава саживљавање, све што је претерано прети да се претвори у конвенционалну, неаутентичну исповедност или у пренемагање.

Вујчићеве песме-расправе о свему што види, што му се указује (да, реч је о „феноменолошкој” поезији), са нагласком на језику, где је лиричност само благо треперећи фон, хоће да буду, и јесу, говор сведен на основу, не на говор као дискурс, као затворен систем, већ говор као поезис, неухватљив и самим собом оправдан. Чист, опет. У тим песмама-расправама ствари стварног света имају секундарни значај, оне су тек подстицај, а у први план избија опредмеђени језик; језик постаје ствар по себи, он рефлектује своју самопотврђеност. Од света остају само трагови мита, отисци ликова на води, праелементи, и тек понека, као узгред изречена материјална опаска, детаљ, крхотине велике приче постања разбијене у парампарчад. Зато Вујчићеве песме, виђене и појединачно и у контексту целине опуса, грађеног корак по корак, и реч по реч, одају утисак избељеног мита, поновног налажења погуљеног садржаја и изветрелог смисла.

Тиме смо дошли до друге евидентне чињенице, до начина на који се у једном важном крилу поезије данашњег времена схвата и употребљава песнички језик. Одавно је установљено, а то није било тешко јер је песничком праксом то издашно и потврђено, како је модерна поезија заправо озваничила расцеп између језика и света, између речи и ствари. Свет је препуштен

инерцији и произвољности, хаосу и губитку онтолошког система: што је свет технички систематичнији, то је бесмисленији, хладнији и празнији. Смисленост речи је изгубљена, језик је остао сам, препуштен себи, својим унутрашњим рефлексима. Данашњи песници, из оне класе којој припада и Никола Вујчић, сведоче узнемиреност том чињеницом, и, као освајачи смисла, чезну за реконструкцијом која би, на начин новог мита или нове утопије, могла да поврати изгубљену интегралност постојећег. Нико не уме да одговори на питање да ли је тако нешто вероватно и могуће. Али, ни та чежња ни тај сан нису за потцењивање. Важно је неодустајати, писати као дисати, онако како чини Никола Вујчић, песник који непрекидно, узнемирено, из књиге у књигу, осећа и исказује дубоку егзистенцијалну и стваралачку драму затуреног и ненађеног човека нашег доба.

Михајло ПАНТИЋ

О ПЕСНИКУ

Никола ВУЈЧИЋ рођен је 1956. године у Великој Градуси (код Сиска, Банија). Основну школу завршио је у Великој и Малој Градуси, гимназију у Петрињи. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, група за југословенске књижевности и српскохрватски језик.

Објавио је књиге песама:

Тајанствени стрелац (Књижевна омладина Србије, Београд, 1980), *Нови прилози за аутобиографију* (библиофилско издање, Панчево-Београд-Љубљана, 1983), *Дисање* (Просвета, Београд, 1988), *Чистилице* (Српско културно друштво „Сава Мркаљ”, Топуско, 1994), *Кад сам био мали* (Матица српска, Нови Сад, 1995), *Препознавање* (Српско културно друштво Просвјета, Загреб, 2002), *Звук тишине* изабране и нове песме (Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, Краљево, 2008) и *Нови прилози за аутобиографију*, друго допуњено издање, (Књижевно друштво „Свети Сава”, Београд, 2008).

Приредио је за штампу необјављени роман Меше Селимовића *Круг* (1983) и *Антологију народне књижевности за децу* (1997, друго и треће издање под насловом *Српска народна књижевност за децу*, 2006, 2008).

Превод са руског – Вјачеслав Купријанов: *Земљино небо* (2006).

Био је главни уредник часописа „Знак”, члан редакције и главни и одговорни уредник „Књижевне речи” (1980-1988) и листа Вукове задужбине „Задужбина”.

Више година био је уредник у Књижевној омладини Србије едиције за прву књигу „Пегаз” и библиотеке за савремену књижевност „Раскршћа” те у издавачком предузећу „Филип Вишњић” где је уређивао едицију „Талас”.

Добитник је награда „Браћа Мицић” (1993), Змајеве награде Матице српске (2002) и Дисове награде (2009).

У издању Матице српске у Библиотеци Змајева награда објављен је зборник радова посвећен његовој поезији под насловом *Поезија Николе Вујчића* (Нови Сад, 2008).

Заступљен је у више антологија савремене српске поезије а песме су му превођене на неколико језика.

Живи у Београду.

Садржај

Писање / читање.....	5
----------------------	---

I

Хрпе говора.....	9
Подељена вечера	10
У води.....	11
Рукопис.....	12
Реторичко питање	13
Опис снега	14
Реченице, резови	15
Вилин коњиц.....	16
* * * (хм! зима је скупоћа).....	17
(ваздух).....	18
Ствари су пуне речи.....	19
Опис.....	20
Послеподне	21
Тамна места	22
Затварање врата	23
(врата).....	24
Лето 1987.	25
(писање)	26
(чистилиште)	27
Јутро	28
Свакодневне рушевине	29
Бело	30
Чистилиште	31
Сећање на реченицу.....	33
Говор.....	34
Бука	35

(завеса)	37
Поглед на исто	38
Свакодневни разговор	39
* * * (јабука стрпљиво зри)	40
* * * (једном сам гледао ружу у врту)	41
Несанице	42
Реплике	43

II

Препознавање	47
* * * (реч је незадржива слика)	48
* * * (носим те, попут таласа)	49
Живот	50
Стопе	51
Соба	52
* * * (тамномодра упија)	53
* * * (само поправљам)	54
Из даљине	55
Расути звук	56
Узео сам	58
Лов	59
Прича	60
* * * (тишина. трпим тупе ударце)	61
Дозивање	62
* * * (звук. знак који удише)	63
* * * (вода. слика која сама себе)	64
Опис града	65
Град	66
Пут	67
* * * (казна. реч изговорена)	68
Пред излогом	69
Кућа	70
Прозор	71
Усамљени звук	72

III

У разговору	75
Из детињства	76
Ћутање	77
У соби.....	78
Терет	79
Огледало.....	80
Недеља, поподне	81
(недеља).....	82
Присуство	83
Пут кроз поље.....	84
Молитва.....	85
Поглед	86
Двориште	87
Стихови о висини	88
Бели мит (Михајло Пантић)	89
О песнику.....	93

Никола ВУЈЧИЋ
РАСУТИ ЗВУК

Прво издање

Издавач

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА
„ВЛАДИСЛАВ ПЕТКОВИЋ ДИС“
Чачак, Господар Јованова бр. 6
E-mail: biblioteka@cacak-dis.rs
www.cacak-dis.rs

Штампа

Синоја
Ш Т А М П А

мај, 2009

Тираж

500

ISBN 978-86-83375-46-2

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

821.163.41.09-1 Вујчић Н.

ВУЈЧИЋ, Никола, 1956-

Расути звук : изабране старе и нове песме
/ Никола Вујчић ; [поговор Михајло Пантић]. -
Чачак : Градска библиотека „Владислав
Петковић Дис”, 2009 (Београд : Чигоја
штампа). - 94 стр. : ауторова слика ; 21 см.
- (Дисово пролеће ; 46) (Библиотека Књига
госта / књ. 35)

Тираж 500. - Бели мит : (поезија Николе
Вујчића) : стр. 89-92. - О песнику: стр.
93-94.

ISBN 978-86-83375-46-2

а) Вујчић, Никола (1956-) - „Расути звук“
COBISS.SR-ID 158458636